

μέχρι τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Εἰς τούτου τὸ στρατόπεδον προσελθὼν ὁ Ρουφῖνος ἐκαυχήθη μὲν παρὰ τῷ βασιλεῖ ὅτι κατέπεισε τὸν Ἀλαρίχον νὰ ἀναζητῇ ἀπὸ τῆς πρωτευούσης πράγματα ὅμως συνεβούλευσεν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐκείνον τῶν Γότθων νὰ ἐπέλθῃ μᾶλλον κατὰ τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος, εὐπορούσης, διότι πρὸ ἐκατονταετηρίδος ὅλης δὲν εἶχον εἰσβάλει εἰς αὐτὴν βάρβαροι, ὑποσχόμενος ὅτι θέλει εὐκολύνει ἐκ παντὸς τρόπου τὴν ἐπιδρομὴν αὐτῶν. Καὶ πῶς μὲν ἐξετέλεσε τὴν προδοσίαν ταύτην μετ' ὀλίγον θέλομεν ἰδεῖ ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ Στελῖχων, μαθὼν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλαρίχου πραττόμενα καὶ μελετώμενα, ἔδραμεν εἰς Θεσσαλονίκην, μετὰ τῶν στρατευμάτων τῆς Ἀνατολῆς ὅσα εἶχον παρακολουθήσει τὸν Θεοδόσιον κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν Δύσιν στρατείαν. Ἀλλ' ὁ Ρουφῖνος, ὅστις ἦγε καὶ ἔφερε τὸν ἀσθενῆ Ἀρκαδίον, πέμπει πρὸς τὸν Στελῖχωνα διαταγὴν βασιλικὴν ρητῶς ἀπαγορεύουσαν αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ πλείοτερον εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὅθεν ὁ Στελῖχων ὑπακούσας ἐπέστρεψεν εἰς Ἰταλίαν. Ἀλλ' ὁ γότθος Γαῖνᾶς, εἰς ὃν ἀνέθηκε τὴν στρατηγίαν, ἀνέλαβε νὰ τιμωρήσῃ τὸν Ρουφῖνον, ἔχων σύμφωνα εἰς τοῦτο καὶ τὰ περὶ αὐτὸν τάγματα. Ἀμα λοιπὸν πλησιάζαντος αὐτοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἐξῆλθον εἰς προὔπάντησιν ὃ τε Ἀρκαδιος καὶ ὁ Ρουφῖνος, φονεύεται ἐκ διαταγῆς τοῦ Γαῖνᾶ ὁ τελευταῖος οὗτος τῇ 27 Νοεμβρίου 395, ὁ δὲ ἄνθρωπος Ἀρκαδιος, ἀναγνωρίσας τὰ γινόμενα, παραδίδεται ἤδη καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ εἰνούχου Εὐτρόπιου, ὅστις, ὑποστηριζόμενος ἐπὶ τινα χρόνον ὑπὸ τοῦ Γαῖνᾶ, ἀπέβη παντοδύναμος, προαχθεὶς εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα τοῦ πατρικίου καὶ τοῦ ὑπάτου.

Ὁ εἰνούχος Εὐτρόπιος δὲν εἶχε παντάπασι διάθεσιν, ὥς θέλει μετ' οὐ πολὺ ἐξηγηθῇ, νὰ προλάβῃ τὰ ὑπὸ τοῦ Ρουφίνου σκευωρηθέντα κατὰ τῆς ἐνταῦθα Ἑλλάδος δεινά. Ὁ Ρουφῖνος εἶχε διορίσει ἀρχηγὸν μὲν τῆς ἐν Θερμοπύλαις φρουρᾶς τὸν Γερόντιον ἀνθύπατον δὲ τῆς Ἑλλάδος τὸν Ἀντίοχον, ἀμφοτέρους ἐτοίμους ὄντας ν' ἀνοίξωσι τὰς πύλας τῆς χώρας εἰς τὸν Ἀλαρίχον. Ἀλλ' ἄρᾳ γε ὑπῆρξαν οἱ ἄνθρωποι οὗτοι κοινοὶ προδόται, τυφλὰ ὄργανα τοῦ Ρουφίνου καὶ παραβάται τῶν ἱερωτάτων καθηκόντων ἀπλῶς ἵνα ὑπακούσωσιν εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ πρωθυπουργοῦ; Τὸ πρᾶγμα φαίνεται τόσῳ μᾶλλον ἀπίθανον ὅσῳ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ρουφῖνος εἶχε θανατωθῇ διάφορα δὲ τεκμήρια ὑποδεικνύουσιν ὅτι λόγοι ἕτεροι ὑπηγόρευσαν τὴν ὁλοκαύριον αὐτῶν διαγωγὴν. Ὁ Ζώσιμος λέγει ὅτι ὁ πατήρ τοῦ Ἀντιόχου Μουσώνιος ἦτο Ἕλλην ἀνὴρ πολλῆς μέτοχος παιδείας, ἐκ δὲ τῶν τριῶν αὐτοῦ υἱῶν ὁ μὲν ὁμώνυμος τῷ πατρὶ Μουσώνιος καὶ ὁ Ἀξίοχος ἦσαν ἐνάμιλλοι ἐκείνου κατὰ τε τὴν παιδείαν καὶ τὴν καλοκαγαθίαν ὁ δὲ ὅλος τούτων διάφορος Ἀντίοχος ἀπέβη ἀνὴρ πονηρότατος. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Ζώσιμος δὲν ἐπαινεῖ συνήθως εἰμὴ τοὺς ἐθνικοὺς, τοὺς δὲ χριστιανοὺς ἐν γένει πικρῶς στηλιτεύει, ὥστε εὐλόγως ἐκ τῆς ἀφηγησεως αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ μὲν γέρων Μουσώνιος καὶ δύο αὐτοῦ υἱοὶ εἶχον μείνει πιστοὶ εἰς τὸ ἀρχαῖον θρησκευμα ὁ δὲ τρίτος υἱός, ὁ Ἀντίοχος, εἶχεν ἀσπασθῇ τὸ νέον δόγμα. Πλὴν τούτου ὁ Εὐνάπιος ἱστορεῖ ὅτι οἱ μοναχοὶ διηυκόλυναν πολὺ τὴν ἐπιδρομὴν τοῦ Ἀλαρίχου, βεβαιῶν ἐπὶ λέξεως ὅτι «τοιαύτας αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἢ τῶν τὰ φαῖα ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθοῦσα ἀσέβεια». Ἐκ τούτων πιθανὸν ὑπελήφθη ὅτι ὁ Ρουφῖνος, περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν προδοτικῶν αὐτοῦ βουλευμάτων, ὠφελήθη πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν κατὰ τῆς εἰδωλολατρείας ἀντιπάθειαν τῶν χριστιανῶν, οἵτινες, εὐαρίθμοι ὄντες εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἑλλάδα καὶ μέχρι τῶν χρόνων τούτων βλέποντες τοὺς ἐθνικοὺς ἀκωλύτως ἐκκληροῦντας τὰ τῆς λατρείας αὐτῶν, ἦσαν διατεθειμένοι νὰ συμμαχήσωσι μετὰ τῶν Γότθων ἵνα